

FRIDERICI ULRICI PESTELII, 9

J. U. Doctoris, ejusdemque & Moralium Professoris Ordinarium, h. t. Facultatis Juridicæ Decani,

PROGRAMMA

QUO

SUO ET TOTIUS ORDINIS JURIDICI NOMINE

Ad Dissertationem Inauguralem

DE

EXHEREDATIONE LIBERORUM JURE HAMBURGENSE,

Quam

Nobilissimus & Clarissimus J. U. Candidatus

DN. HENRICUS ROGGE, Rostochiensis.

Die 30. Aug. A. 1728.

IN AUDITORIO MAJORI

Publicæ disquisitioni subiciet,

MAGNIFICUM DN. RECTOREM, ILLUSTRISSIMUM DN. COMITEM, PROCERES

UTRIUSQUE REIPUBLICÆ EXCELLENTISSIMOS,

GENEROSISSIMOS, NOBILISSIMOS, AC

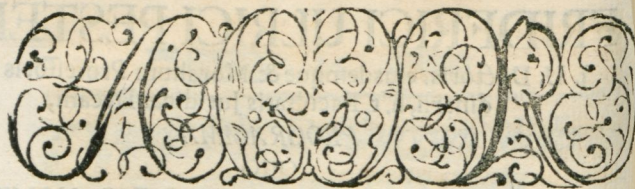
LECTISSIMOS ACADEMIÆ

CIVES

OFFICIOSE AC PERAMANTER INVITAT.

RINTELII, TYPIS JOH. GODEFR. ENAX, ACAD. TYPOGR.

quod aliquando & sapientibus & imperitis, in summo honoris fastigio positis, & in privata sorte atatem agentibus, adeo sanctum ac venerabile videbatur juris Romani nomen, ut illud continuo septem saeculorum studio, usu, experientia ab ejusmodi maxima ex parte Prætoribus & Jctis confectum fuisse deprædicarent, qui, ut ut ipsi gentiles, & partim sub ethnicis Imperatoribus floruerint, tamen ceu *boni Philosophi meliores Theologi, optimi sua patria cives*, efformare opus omnibus numeris absolutum potuerint, quo majus terris in civili vita dari non posset, quod abundaret pietatis regulis, quodque Spiritus Sanctus inspiraverit: Illud ipsum, uti omnium disciplinarum, studiorum, artium sunt vicissitudines, & fatales periodi, alio tempore nonnullis cœpit sordere, ut supervacaneum, omni elegantia destitutum, a communi usu & vita si non alienum, tamen maxima ex parte triticis, salebris, ineptiis, subtilitatibus oblitum. Scripta *Vallis Politiani, Mureti, Alciati, Budæi, Cujacii, Hotmani, Fabri, Strykii, Thomasi, Beyeri, Titii, & Kestneri* nostri, aliorumque summorum Jctorum, non solum *emblemata Triboniani*, ac reliquos nævos atro notantium carbone, sed et de meliore ordine ac arte juris sollicitorum, veritatem dictorum abunde satis comprobant. Sunt enim, qui ut perturbatæ & ambigux hujus jurisprudentiæ discrimina tollereant, codices *legum*

gum abrogatarum ediderunt, jura novissima tradiderunt, u-
sum modernum & forensem quæsi verunt, opiniones communes
adfectati sunt, utriusque juris collationem instituerunt, truci-
nat ac ariadnea fila ostenderunt, & in conciliandis Romanorum
legibus gnæviter fuerunt occupati. Quid? quod numerus eo-
rum, qui plagas & ulcera juris positivi panacea sua sanare ge-
stiunt, & quibus tamen sæpe non æque, uti prioribus sideribus
juris prudentiæ, de meliori luto finxit præcordia Titan, adeo
in immensum crescat, ut sicuti *Hotmannus* in simili est omina-
tus, præfagiat mens, fore, ut miseri juvenes dubii de jure cer-
to, tanquam inter cœlum & terram suspensi hæreant, si in ad-
plicandis emplastris corruptæ juris prudentiæ oleum & ope-
ram perdere pergant tales, qui à limine saltem salutarunt
ejus adyta, & ita cruda ac immatura sua judicia protruden-
tes in publicum, testentur suo exemplo, quam verum sit,
vulgo quod dici solet: *summum in ignorantia est opinio scien-
tiæ.* Uti enim in magna rerum ubertate, & bonorum for-
tunæ abundantia, longe difficillimum est, leges tales repe-
rire, quæ sint præsidia boni honesti, instrumenta virtutis,
& vitæ tranquille, pie, feliciter, transigendæ pignora: ita
rebus hoc modo se habentibus, mirum non est, hujus fari-
næ scriptoribus videri multas leges non satis ad humanum
modum latas, & ita comparatas, ut contra architectonicæ
scientiæ, intelligo legislatoriam prudentiam, præcepta con-
tineant onus a ratione & natura plane abhorrens, quæ ta-
men trituræ forensi innutritis, magisque rerum gerenda-
rum peritis ingeniis non possunt non placere, calculumque
mereri album. Certe duo sunt scopuli, ad quos quis fa-
cile potest allidere: multique alliduntur, qui cane pejus &
angue sunt vitandi. *Primus* est, si cum *Siracole* legem ro-
gemus, ut quicquid Principi placet, id in Deum pium, &
inter homines justum sit, vel etiam cum *Anaxarcho* pronun-
ciemus, non ideo Regem velle, quia justum est, sed justum
esse, quia Rex vult. Tale enim putidum commentum non-
nisi servilis adulatio jactat, rectis consiliis semper adversa,
& sese insignat demum animis Gallorum, quippe qui
justi-

justitiam majestati adsestricem tradentes; sibi aliisque persuadere conantur, quicquid a Rege decernitur, id censendum esse jure factum. Aliis populis tum demum arridebit, quando summe perfecti imperantes non in idea erunt depicti, sed actu & ipso opere efformati, ac ad summum dignitatis fastigium admoti. Sit v. g. libido *Caji Caligula* instar legis, contingatque, quod hic se effecturum esse minitabatur, ut nihil *J*Cti possint respondere, præter ejusmodi tyrannum, & ubivis deprehendentur lacrymis majora mala, coagulatum consociationis civilis erit abruptum, summaque imis confusa, qualem tristem faciem rerum etiam prisca gens *Quiritum* tum temporis quam maxime deploravit. *Alter* hic est, quando omnes leges ad stateram rationis nostræ attemperare, easdemque actutum volumus fastidire, quoties hanc transilivisse videntur. Est quidem positivum juris summum principium, *salus populi suprema lex esto*, sed quid sit illud, quod eudæmoniam & felicitatem publicam tutatur, ac ad summum perducit fastigium, tantopere caligant privatorum animi, ut vel sapientiores cum *Neratio* exclament *in L. 20. de LL.* non omnium, quæ a majoribus sunt constituta, ratio reddi potest. Harum enim rerum, quæ in se sunt arbitrariæ, solus ille potest determinare qualitatem moralem, penes quem τὸ κέρειον est in republica, atque uti ille, ceu stator felicitatis publicæ in eadem constituit, ita quoque jus est in vita civili servandum. Secus qui rationes subducunt, videntur jure meritoque incurrere censuram *Grotii*, sequentem in modum de gradibus in matrimonio prohibitis differentis: causas certas ac naturales, cur talia conjugia, ita ut legibus aut moribus vetentur, illicita sint, qui voluerit assignare, experiendo discet, quam difficile sit, imo præstari nequeat. Nonne enim intelligendo faciunt, ut nihil intelligant, sin mathematicam seiscitantur rationem, quare alia sit præscriptio dierum, alia mensium, alia annorum? quare donatio inter vivos quingentos demum solidos excedens sit invalida? quare civilis pudor dicat nefarium & incestum matrimonium usque ad tertium gradum consanguini-

5
guinitatis, & non progrediatur usque ad quartum gradum
computationis canonicæ? quare ultra dimidium veri pretii
se invicem circumvenire demum iverit in vetitum? quare
jus repræsentationis in linea collateralis se non extendat
ultra fratrum liberos? quare legitima non amplius ut olim,
sit quarta bonorum, sed triens cœperit surrogari? Cer-
te in hisce & sexcentis aliis exemplis fatendum est cum
Plutarcho, de his, qui sero a Numine puniuntur: Eas leges, quæ
ab hominibus ponuntur, non ubique habere rationem eo-
rum, quæ præcipiuntur, illustrem, imo quasdam videri o-
mnino ridiculas. Quæ cum ita sint, ea circa modum tra-
ctandi jus civile semper sedit mens, & sic animum induxi
meum, *Justinianum* legislatorem probe distinguendo a me-
ro Doctore vel historiæ interprete multas difficultates posse
superari. Si enim aliquid, certe illud libertas academica vel
maxime postulare videtur, ut in rebus facti, & intellectui fa-
cem præferentibus, ipsi nostris videamus oculis, nostræ ra-
tionis dictamine utamur. Quando itaque *Justinianus in L. 10. C. qui testam. fac. possunt*, sequentem in modum ratiocinatur,
surdum natura neminem esse, quin si super cerebrum ipsius
quis loquatur, non audiat, indeque nihil talem prohibere, quo mi-
nus omnia, quæ voluerit, agere, ac testamentum facere possit. Quan-
do in *L. 10. C. de non num. pec.* ita disserit: cum inter eum,
qui factum adseverans, onus subit probationis, & negantem
numerationem (cujus naturali ratione probatio nulla est) & ob
hoc ad petitem ejus rei necessitatem transferentem, mag-
na sit differentia. Quando §. 2. *f. de usufr.* inter res, quæ
usta consumuntur, vestimenta refert, & in §. 25. *f. de R. div.*
frumentum trititando ex spicis excussum, specificationi ad-
scribit, ac in §. 36. *ff. de legat.* prædicat, veteres juris archi-
tectos instar legati pœnæ damnasse sequentem dispositio-
nem: *heres meus si filiam suam in matrimonium Titio collocave-
rit, vel ex diverso si non collocaverit, dato decem aureos Sejo,*
citra ullum sacrilegii politici metum contendere ausim, ali-
quid humani passum Imperatorem, eundemque hæc simi-
liaque gloriosius jactasse, quam verius. Quod assertum si
non

non ex lacunis, centonibus, ac undique male coherentibus
opinionibus ad liquidum perducendum foret, præcipue jura
variis mutationibus ac epochis reipubl. romanæ enata, de-
inde correctâ, postea sublata, vel etiam restituta accurate
distinguenda censerem, atque ita consieri ultro putarem,
ut pleraque capita jurisprudentiæ, quæ minime gentium
sunt instar imbris uno actu & ictu cœlitus delapsa, ex ve-
ra stirpe exurgerent, proprio quasi spiritu animarentur,
maturescerentque. Cujus jurisprudentiæ historiciæ utilitas
ut in oculos incurrat, lubet ad quædam provocare exempla.
Est perplexa, & in utramque partem propter *L. 1. §. 10. 12.*
13. ff. d. extraordin. cognition. conjunctam cum *L. 6. §. 2. de*
postul. & L. 7. mandati a DD. exagitata quæstio, an Advoca-
tatus præter salarium sibi aliquod palmarium, vel etiam
quotam litis queat pacisci? de qua vix judicare ex vero li-
cet, nisi dispositionem & varia fata legis *Cincia* sub incudem
quis vocaverit. Oraverat enim *A. U. C. 549. M. Cincius*
plebiscitum, cujus primum caput prohibebat, ne quis ob
causam orandam pecuniam donumve acciperet. Hæc ipsa
sanctio sub *Augusto, Claudio, Nerone, Trajano* identidem li-
mitata, variasque fraudes experta est, usque dum tandem
invaluit, ut honoraria in fraudem prohibitiæ litis redemptio-
nis adprobarentur *L. 1. §. 10. & 12. d. extraord. cognit.* Neque
quisquam circa genuinum intellectum *L. 18. C. de transact.*
ubi *Imp. Diocletianus & Maximianus* ita rescribunt, *trans-*
gigere vel pacisci de crimine capitali, excepto adulterio prohibitum
non est, in aliis autem publicis criminibus, quæ sanguinis pœ-
nam non ingerunt, transgigere non licet, citra falsi accusationem.
Neque etiam circa *L. 9. ad L. Jul. d. adult.* ubi *Alexander*
Severus, rescribit *A. Proculo*, castitati temporum meorum con-
venit lege *Julia de pudicitia damnatam in pœnis legitimis per-*
severare. Qui autem adulterii damnatam, si quocunq; modo
capitale pœnam evaserit, sciens duxerit uxorem (vel reduxerit)
eadem lege ex causa lenocinii punietur, hallucinari amplius
poterit, historiam juris consulendo, nam hæc ipsum edoce-
bit male a Diocletiano & Maximiano, ut & ab Alexandro Seve-

ro adulterium inter ordinaria delicta capitalia referri, cum demum sub *Constantino M.* sacrilegi nuptiarum fuerint gladio puniti v. *L. 30. C. ad L. Jul. de adulter. & Nov. 134. C. 10.* Quod si enim iremus inficias, adductos textus aliqua ex parte esse corruptos, perperamque ibi tradi, quod in adulterio, ceu capitali crimine, non sit ei ignoscendum, qui sanguinem suum qualiter qualiter voluit redemptum, hic peruersus ex Alexandri rescripto enasceretur sensus: mulierem esse decapitandam, & si semel decapitata, eandem *persistere*, hoc est permanere debere in illa legitima poena. Quid autem hoc, nisi meram stultitiam, saperet? velle praecipere, ut mulier mortis poena affecta in ea perseveret, quasi ulla supersit ratio dubitandi, posse eam semel occisam reviviscere, atque hoc facto ad vota transire secunda. Sed mitto hanc viam salebras juris ope historiae peruestigandi, & transeo ad ipsarum vocum significationem, quippe quas enucleandas esse, non solum *Antistius Labeo* suo laudabili praevit exemplo; sed & *Celsissimus* hujus *Ernestinae* fundator, ut quartus Professor juris, ea, qua par est diligentia *Tit. ff. de V. S.* interpretaretur, sapientissime voluit. Nec immerito. Quotus quisque enim est, qui ignoret? talem tantamque difficultatem in rudi ac scabro novissimorum *JCtorum* Graeco-Latinorum sermone fuisse deprehensam, ut vix *Humanista, Purificati, Grammatici* ab his ineptis *Legistarum, Bartolistarum, Barbarorum* veram vocum significationem amissam purgare, & *Jurispr.* suo nitore aliqua ex parte restituere potuerint. Imo grammaticam tanti facit in arte juris *N. H. Gundlingius V. C.* ut aliam ingredientiem viam judicet dignos, qui in *grammatica pistrinum denuo ablegentur, ac ad Vossii de arte grammatica libellos impalescant aliquamdiu.* Etenim veniamus in rem praesentem, & aliquot textus propius intueamur, quibus hoc praecipue modo lux affundi potest. *Cajus in L. 31. de jurejur.* inquit. *Solent enim saepe judices in dubiis causis exacto jurejurando secundum eum judicare, qui juraverit.* Ex quibus verbis *DD.* cogunt hanc, quam per totam Europam esse praxi receptam gloriantur sententiam, videri & tum

tum dubiam causam, ac iurijurando in litem esse locum, si unus testis classicus, ac omni exceptione major pro aliquo deposuerit. Sed longè à vero eos abesse facile liquet, veram vocis significationem propius intuentibus. Nihil enim aliud per *causam dubiam* intellexerunt latini scriptores, quam si par utriusque probatio, tantaque ejus copia, ut iudex mox in hanc, mox in aliam inclinet sententiam, adeoque nesciat, quo se vortat. Sed absit idem contingere, quando saltem unus testis à parte producitur. Hic ipse enim secundum *L. 9. C. de testibus* sanctionem à Constantino M. profectam, *ne quidem audiendus est, etiamsi praeclara curia honore praefulgeat.* Propero ad alterum pulcherrimae inspectionis exemplum petiit ex *L. 61. de usufr.* ibi: *aedificium inchoatum fructuarium consummare non posse placet, etiamsi eo loco aliter uti non possit.* Omnis ibi ambiguitas & æquivocatio, postpositis variorum correctionibus, vanisque conjecturis, in voce *aedificium* latere videtur, qua in tuto collocata omnis scrupulus sponte elabatur. Significat autem omnes domus partes, forte *stabulum* domus jumentis aut carrucis comparatum, *balneum* usibus dominicis solitum vacare in intima domus parte, vel inter diætas amœnas. De tali itaque quaesitum, an inchoatum a testatore possit consummare? Dicunt posse, cum sine, id est jure utendi fruendi concessio, omnia media, sine quibus uti frui non possumus, concessa videantur, prout *L. 13. §. 6. de usufr.* statutum legimus, ut si cui fundi usufr. concessus, in quo aedificii extractio erat necessarium medium colligendi fructus, illud possit extruere. Sed in casu *d. L. 61.* secus est pronuntiandum. Nam non aedificium in usumfructum concessum esse supponitur, sed *domus* ex multis aedificiis constans jure usufr. concessa, sufficit igitur in dubio, & si nominatim aliud non est actum, aliquem domo uti posse, etsi eo balneo similive aedificio uti nequeat. Absit saltem omnem sapientiae professionem in inania vocum litigia evanescere, ita ut quis a sensu grammatico nolit ascendere ad genuinum juris intellectum, adeoque perperam concludat, quia res mobilis, solum potest poni seu de

die loco in locum transferri, & immobilis saltem in sensu grammatico est *sita*, seu certo loco adfixa, ergo illa quoque sola potest in sensu juris deponi, seu *custodiri*, & hæc sola, non vero res mobilis, in foro rei sitæ peti potest. Amice enim conjungi, non confundi debent ars grammatica & prudentia civilis. Tandem eximendus est scrupulus iste, qui multorum aures, animosque offendit, quasi hæc sit præpotera via artem æqui & boni tradendi, jus potius germanicum primo ponendum esse loco, speculum utrumque, similiaque jura patria excolenda, & hanc regiam viam ad veræ sapientiæ masculæque jurisprudentiæ cultoram ducentem esse emetiendam. Cum enim vel ipsi peregrini, hostiles, adeoque omni exceptione majores testes, id dare bonis moribus Germanorum debuerint, quod nulli mortalium armis aut fide ante eos fuerint, nemoque illic vitia riserit, aut corrumpere, aut corrumpi sæculum vocaverit præstare, patriæ jura potius quam peregrinas subtiles leges cupidæ legum juventuti instillari. Verum ut taceam, jus Romanum quale quale demum esse videatur, ut jus scriptum in judiciis semel receptum esse, adeoque ad illius normam controversias inter partes vibrantes esse decidendas, nisi manifesta morum cum jure scripto adpareat contentio, excerpunt illi ex moribus germaniæ, quod bonum, non dicunt, quod malum est. Vix potest beata illa dici res publica, ubi tolerantia latrociniorum, & continuata temulentia vigent, primasque ferunt partes. Non potest modus finiendi litigia per *ordaliam*, *vomeres*, *laminas*, *chirothecas ardentis*, item per *aquam*, publico gentis judicio adprobatus, inter felicitatis civilis munimenta referri. Non possunt antiquæ germaniæ leges *Salica*, *Ripuarica*, *Almannica*, *Bojarica*, *Saxonica*, *Longobardica* utpote jejunæ, male coherentes, obscuræ, & de paucis rebus, v. g. de servis, nuptiis successioneibus, & præcipue de delictis, certi, sed adeo insulsi quid ponentes, ut ob homicidium quantumvis dolosum *Wergeldum* multamve solvi, ob furtum autem capitale supplicium irrogari voluerint, omne ferire punctum prudentiæ civilis, & perfectam legum congeriem efformare. Sane Phoenix sui ævi *Leibnitius* rectius judicavit, quando frugem

vocavit Romanorum leges, glandes autem prisca Saxonum instituta, *Beustiusque* censuit jus Saxonum multis in casibus esse vere Saxeum, & nimis durum, ac *Wippo* conclusit, legem Saxonum esse crudelissimam: Interim largior ultro, si genius populi germanici ab institutis Romanorum adeo diversus deprehendatur, ut horum placita non magis illi queant adplicari, quam Imperatoris Turcici constitutiones, potius patriæ quam peregrina esse excolenda instituta. Sic incestit *Fac. Cujacius*, præcipuus juris Quiritum vindex, dum cuilibet juri sua propria adsignavit principia, singulasque species accurate distinxit. Ne desit exemplum, provooco ad sponsalia; hæc enim licet *L. 1. C. d. Sponsal. L. 2. C. de repud. L. 2. C. de inutil. stipulat. L. 71. §. 1. d. condit. & demonstrat. L. 134. de V. O.* nullam operentur actionem ex stipulatu pro iisdem servandis, pœna quantumvis conventionali fuerint firmata, ob infinitam ab invicem recedendi, repudiæque ac divortia ineundi licentiam; germanos tamen in longe alias ivisse partes duobus illustribus exemplis confirmare lubet. *Wenceslaus Saxo* pactus est filio Rudolpho nuptias *Anna, Balthasaris* Landgravii Thuringiæ filia, addita pœna 5000. *Schock* guter Böhmischer Groschen, constitutis simul fidejussoribus, hypotheca, & pacto obstagii. Dicitur *Balthasar* pactus est similiter filio *Friderico* nuptias *Margaretha Hermannii* Landgravii Hassiæ filia, sub pœna 6000. florenorum. Sed plura de hoc argumento scribendi pruritus cohibet idem, qui occasionem adpellendi animum ad hoc programma exarandum mihi suggessit, Nobilissimus ac Clarissimus J. U. Candidatus

HENRICUS ROGGE

cujus vitam ac natales præsentibus exponere publicis literis placuit, Vitales ipsi niti in auras licuit A. 1695. d. 6. Aug. in celebri omnium scientiarum, artium, ac mercium domicilio, quod est Rostochii. Si itaque inter felicitatis non postremas referendum est partes, non esse vervecum in patria, crassoque sub ære natum, quocirca magnus *Sam. Pufendorfius* merito erubuit se pago *Fle satum* profiteri, præoptavitque à proxime adjacente urbe, se *Chebnicensem* adpellare, vel maxime prædicanda

canda est nostri Candidati fors, quod ab ineunte ætate oportunitatem nactus fuerit occasionem, ad frugem & bonam mentem perveniendi. Siquidem pater ipse *Henricus Rogge*, mercator ac Hydraulicus ad St. Mariæ spectatissimus, Vir probus, & nulli in arte fidibus canendi, musicosque concentus dirigendi secundus, ut & mater *Anna Elisabeth*, filia celeberrimi ibidem mercatoris *Bentzienen*, pia cum primis, honesta, omnibusque animi & corporis dotibus prædita femina, omnes eo converterunt curas, cogitationesque, ut a teneris assuesceret principiis christianismi ac bonorum morum. Hæc vero cum præmatura morte ipsi esset erepta, paterque non multo post una cum noverca e vita discessisset, in tutelam datus est nobilissimo *Dn. Gabr. Möllero*, tum temporis Senatori, hodie Consuli Rostochiensis æstimatissimo, cujus in se merita, ea qua par est pietate, ac grata mente agnoscit, prædicatque. Hic itaque voluit, ut totus ab ore penderet. *D. Petri Beckeri*, tum istius Rectoris Scholæ, in præsens vero Professoris ac Sacerdotis ad St. Jacobi clarissimi, sub cujus fideli ac solida informatione tantum in studiis humanitatis, ac artibus liberalibus profecit, ut in album studiosorum in Academia patria jure meritoque referri potuerit. Quo facto non illotis manibus ad adyta jurisprudentiæ accedere, sed toto prius pectore Philosophiæ, Duce *Dn. Epino*, Viro maximo reverendo, incumbere constituit, & hoc studiorum stadio ex voto confecto, Themidi se demum mancipavit, ac interprete Viro juris peregrini & patrii consultissimo, ipsi affinitatis vinculo quam arctissime copulato *D. Matth. Stein* Institut. Imperiales, pandectas, jus publicum & feudale excoluit, ac post fata istius Jcti consummatissimi reliquas partes juris absolvit in scholis, quas subinde aperuit amplissimus *Dn. Joh. Carmon*, Serenissimi Ducis Megapolitani Consiliarius Ecclesiasticus, singulaque collegia repetiit, Candidato *Vogel*, practico ibidem celeberrimo, præeunte. Ne vero in patrio confensceret solo, sed & alibi instar apum colligeret tandem quod ex usu esset, placuit ipsi excurrere Regiomontum, partim ad id ipsum loci celebritate, partim necessariorum invisendorum cupiditate

ditate allectus, per triennium ibi substitit, suamque indu-
striam ac rerum gerendarum peritiam eo usque ordini ju-
ridico adprobavit, ut dignum judicaret, qui admitteretur ad
Dissertat. *De criminum consiliis* pro facultate legendi habitam
sub Præsidio Excell. *Dn. Stavinski*: diutiusque ibidem fuisset
moratus, nisi effectus juris *armandie* funestos ac fatales, for-
midare necesse habuisset. Literis propterea commendati-
tiis instructus Gedanum properavit, ac identidem Var-
soviam, Thuroniumque progressus est, ut variorum clien-
tum vitam, spem, ac posteros defenderet, causasque fo-
renses peroraret. Hoc vitæ modo crevit & res ac aucto-
ritas ejus, & perpetuis auctibus augescere cœpisset, nisi tra-
gica, & non satis ubivis terrarum deploranda facies Thuruni-
ensium calamitatum, quibus varii implicabantur, tandemque
consul *Joh. Rißenerus* succubuit, ipsum, ut huic intima amicitia
junctum, cœgisset fuga salutem quærere, Dantiscumque revi-
sere. Digressus inde Lubecam, post Hamburgum tendit, hoc-
ceque Emporio, quo vix germania potest dare opulentius,
tantopere est delectatus, ut res suas constabilire, ac perpæ-
tuam illic fortunarum sedem figere decreverit. Quem in fi-
nem e re sua esse duxit, ut, cum dudum in cathedra & foro
opere ipso fuerit testatus, quantos in arte boni & æquifecerit
progressus, etiam insignia virtutis promerita consequeretur.
Accessit itaque ad ordinem nostrum, nomen suum inter juris
Candidatos est professus, ac consueta tentamina & examina
subiit, in quibus talem se exhibuit, qualem desideravimus. Ut
vero publico specimine comprobaret, se legum nodos, juris-
que ænigmata solvere posse, spinosam ac tenebris plusquam
cimmeriis involutam materiam, *de exheredatione liberorum*
Jure Statutario Hamb. in lucem produxit, exasciataque
diligentia perpolivit, cui labori ego nec addere, nec demere quicquam, licet
in multis dissentiam, volui. Quare Magnificum Dn. Rectorem, Illustrissi-
mum Dn. Comitem Lippicium, Proceres utriusque reipublicæ celeberrimos,
generosissimos, Nobilissimos, ac lectissimos Ernestinæ nostræ civis, ea quæ
debet observantia, ac humanitate invito, velint sua exoptatissima præsentia
actum hunc solennem reddere illustriorem. P. P. sub Facult.

Sigillo die 29. Aug. Anno 1728.

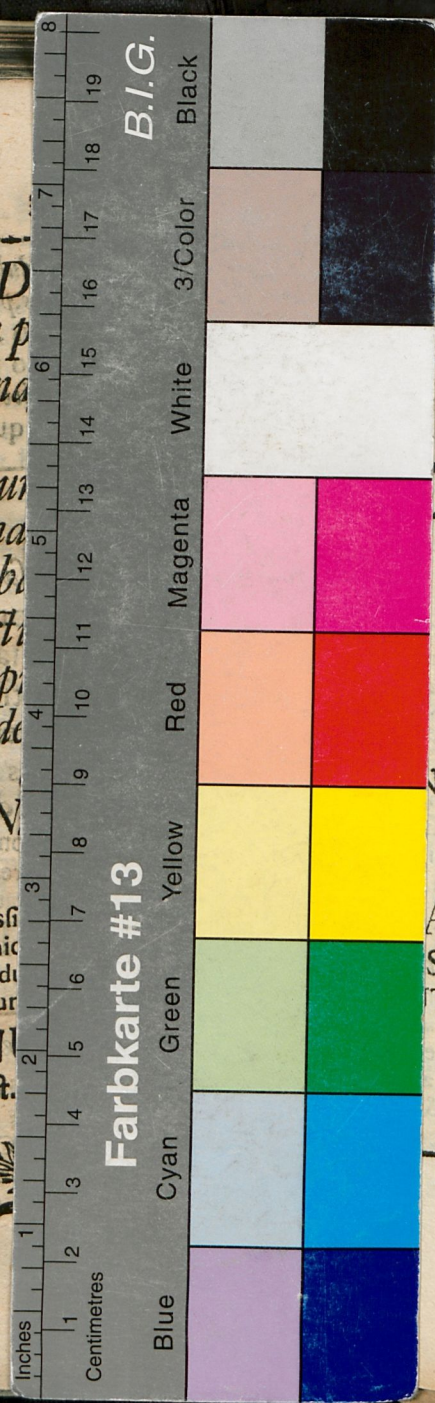
ᄆᄆᄆᄆᄆ

Rinteln, Diss., 1722-35

X 241 87 69

9
1728/1.
FRIDERICI ULRICI PESTELII,

U. Doctoris, ejusdemque & Moraliū Professoris Or-
dinarii, h. t. Facultatis Juridicæ Decani,

PROGRAMMA

QUO

NO ET TOTIUS ORDINIS JURIDICI NOMINE

Ad Dissertationem Inauguralem

DE

EXHEREDATIONE LI-
BERORUM JURE
HAMBURGENSEI,

Quam

Nobilissimus & Clarissimus J. U. Candidatus

N. HENRICUS ROGGE, Rostochiensis.

Die 30. Aug. A. 1728.

IN AUDITORIO MAJORI

Publicæ disquisitioni subjeciet,

MAGNIFICUM DN. RECTOREM, IL-
LUSTRISSIMUM DN. COMITEM, PROCERES
TRIUSQUE REIPUBLICÆ EXCELLENTISSIMOS,
GENEROSISSIMOS, NOBILISSIMOS, AC
LECTISSIMOS ACADEMIÆ
CIVES

OFFICIOSE AC PERAMANTER INVITAT.

RINTELII, TYPIS JOH. GODEFR. ENAX, ACAD. TYPOGR.